

Грамадното животно лежеше и, за голѣмо очудване на Стася, не скочи като го видѣ. Само когато кучето Саба почна да скача по края на тѣснината и да лае, слонѣтъ помръдна огромнитѣ си уши и издигна хобота си, но веднага го отпусна.

Държейки се за ржце, децата го гледаха дълго време. Найсетне Кали пръв прекъсна мълчанието:

— Той умирашъ отъ гладъ! — извика Кали.

И наистина, слонѣтъ бѣше тъй изтощенъ, че гръбнакѣтъ му приличаше на подаващъ се изъ кожата гребенъ. Хълбоцитѣ му бѣха хлътнали, а подъ кожата му, въпрѣки нейната голѣма дебелина, се очертаваха ребрата му. Явно бѣше, че животното не става, защото нѣма сила.

Тѣснината се превръщаше тукъ въ котловинка, затворена отъ всички страна съ отвесни скали. На дѣното ѝ растѣха нѣколко дървета. Тѣзи дървета бѣха изпочупени, кората имъ обѣлена, а по клонитѣ имъ нѣмаше нито единъ листъ. Висящитѣ отъ скалитѣ дървчета бѣха сжщо изпокъсани и изядени. А тревата долу

бѣше ошипана до последно листче.

— Да, слонѣтъ наистина умира отъ гладъ, — каза Стася. — Той изялъ всичко, каквото е имало наоколо за ядене. Всички го гледаха мълчаливо. Слонѣтъ сжщо отвреме навреме обръщаше къмъ тѣхъ своитѣ малки очички и нѣщо като мъркане изскачаше отъ гърлото му. Стася и Нелли се съвещаваха. Тѣ решиха по-скоро да намѣрятъ храна за слона.

Кали и Меа бѣха много очудени, като узнаха, че господарѣтъ не само не иска да убие слона, но тѣ трѣбва веднага да нахжсатъ за него младоци отъ акации, кокосови орѣхи, растения и плодове за да го нахранятъ. Нелли не искаше да чака. Щомъ още първиятъ плодъ падна отъ дървото, тя го грабна съ дветѣ си ржци. Затича къмъ тѣснината, бързо повтаряше, като че се боеше нѣкой да не я изпревари:

— Азъ! Азъ! Азъ!

Стася се боеше да не би отъ голѣмо увлѣчение и тя да полети заедно съ плода. Той я хвана за пояса и извика:

— Хвърляй!